

Juhász Ádám: A két kis dinó Egyiptomban

Szia! Emlékszel még rám? A nevem Triko. Triceratopsz vagyok a zsírkréta korból.

Nyamm, a barátom nagyon pici. Akkor, mint egy mobiltelefon. Az anyukája a nagy T-Rex tojások mellé egy picit is tojt. De ezt már tudjátok.

Jártuk, jártuk a világot, míg végül az egyik utolsó vulkánál, amikor már kezdtük feladni, Nyamm újra elszurta a dolgot. És hova keveredtünk? Egy kopár, homokos országba, ahol egy csomó, háromszög alakú építmény nyúlt az ég felé.

Persze akkor még nem tudtuk, hogy ez egy Egyiptom nevű ország, ami nagyon messze van a zsírkréta kortól.

Nyammnak az építményekről egyből egy óriási T-Rex fogai jutottak az eszébe. Én viszont elgondolkodtam, hogy mire is szolgálhatnak ezek a dolgok. Először azt gondoltam, hogy ezek a furcsa építmények az egyes városok határait jelzik. De aztán rájöttem, hogy ez nem valószínű, mivel egy csomó van egymás mellett.

Egyszer csak arra jött egy szőrös, a hátán púpokot viselő dinoszaurusz, aki furcsán felkavarta maga mögött a port. Akkor még nem tudtuk, hogy ez egy teve, ami az őskorban még nem is létezett. Csak ekkor vettem észre, hogy a homoktól, ami a lábunk alatt van nagyon elkezdett viszketni az orrom. Tüsszentettem is egyet, mire Nyamm megkérdezte:

- Beteg vagy?

- Á, dehog. Csak belement ez a por az orromba.

- Érdekes. A por engem egyáltalán nem zavar, csak nagyon meleg van itt. És folyton belesüppedek ebbe a homokba.

- Van egy ötletem! Szálljunk fel erre a furcsa élőlényre, és kérjük meg, hogy vigyen el minket innen, mert túl sok itt a por és túl meleg van.

- Jó ötlet. Akkor legalább nem fogok belesüppedni a homokba.

Odahívtam és megkérdeztem tőle:

- Kedves ... Valaki! Lenne szíves elvinni minket innen?

- Természetesen – mondta a teve. – Úgyis ide készültem a közeli oázishoz.

- És megtudhatnám, hogy mi az az oázis? – kérdezte Nyamm.

- Ó, az oázis a sivatag legjobb dolga! Van ott víz, fák és fű is.

A teve lehajolt, mi pedig felmáztunk a nyakán át egészen a hátára. Amikor elindultunk, máris hányingerem lett a sok dülöngéléstől. Megkérdeztem a tevétől, hogy mindig ilyen imbolyogva szokott-e közlekedni. Azt válaszolta, hogy igen, mert nem olyan könnyű közlekedni a homokban.

Nyamm megtudakolta, hogy milyen messze van még az a bizonyos oázis. Szerencsére a válasz az volt, hogy már mindjárt odaérünk. Még jó, mert én már majdnem lehánytam a teve egyik púpját!

Hamarosan oda is értünk. Tényleg nagyon szép volt az a hely! Voltak ott bogyók, levelek, fű és fák. Mindegyiket megkóstolgattam, kivéve a bogyót, mert nem akartam még jobban összemenni. De Nyamm megette a bogyót is. Szerencsére nem lett semmi baja, kivéve azt, hogy eléggé csípte őt.

- Pfuj! Nagyon rossz ez a bogyó – mondta Nyamm. – Megtudhatnám, hogy mi ez?

- Ó, ez a sivatagi csodabogyó! Aki megeszi, máris okosabb lesz, mint volt – érkezett a válasz.

- Jé, ettől tényleg okosabb lettem! Máris tudom, hogy evés után fontos az ivás. Úgyhogy menjünk is gyorsan inni! Te nem vagy szomjas?

- Én? – csodálkozott a teve. – Mitől lennék, hiszen egy hónappal ezelőtt már ittam.

- Húha! Tényleg? Nekünk minden nap kell innunk vizet, hogy életben maradjunk – válaszoltam.

Erről eszembe jutott, hogy milyen szomjas vagyok, és oda is rohantam a tóhoz. De amint bele akartam kortyolni a vízbe, csak a homokot éreztem az orromban. Körülnéztem, és már nem láttam sehol az oázist. Csodálkozva fordultam a tevéhez:

- Te is láttad ezt? Az előbb még itt volt egy egész tó, most meg már nincs egy csepp víz sem.

- Ó, ez nagyon gyakori itt a sivatagban. Úgy hívják, hogy délibáb. Ez azt jelenti, hogy látsz valamit, ami valójában nincs is ott – mondta a tevé.

- Nyamm! Te láttad ezt? – fordultam barátom felé. De mire visszafordultam, a tevé már nem volt ott. Gondolkoztam, hová tűnhetett, mire eszembe jutott, hogy biztosan ő is csak egy délibáb volt.

- Te nagyon okos vagy! – mondta Nyamm.

- Ugye? Úgy látszik, tényleg használt az a csodabogyó.